

RUGSĖJO (SEPT.) 6, 1958

38-TI METAI, NR. 36

KRISTAUS KARALIAUS

L A I V A S

TĖVU, MARIJONU, BENDRADARBIU, DRAUGIJOS SAVAITRAŠTIS

XV SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

Lekcija

Gal. 5, 25 - 26, 6, 1 - 10

BROLIAI: Jei gyvename dvasia, tai dvasia ir elkimės. Negeiskime tuščios garbės, vieni kitus pykdydami, vieni kitiems pavydėdami. Broliai, jei žmogus ir įpultų netikėtai į kokią nuodėmę, jūs, kurie esate dvasiniai, pataisykite tokį, laikydamies romumo dvasios. Atsižvelk pats į save, kad ir tu nebūtum gundomas. Nešiokite vienas kito naštas ir taip jūs įgyvendinsite Kristaus įstatymą. Nes jei kas tariasi esąs šis tas, nors jis yra niekas, pats save apgaudinėja. Tegul kiekvienas iširia savo darbą ir taip jis turės garbės tik pats sau, bet ne prieš kitą. Nes kiekvienas neš savo našta. Kas mokomas žodžio, tegul teikia visų savo gėrybių tam, kurs jį moko. Neklyskite: Dievas neleidžia tyčiotis iš savęs. Nes ką žmogus sėja, tai ir pjaus. Kas sėja savo kūne, tas pjaus iš kūno

Evangelija

Luk. 7, 11 - 16

ANUO metu: Jėzus ėjo į miestą, kurs vadinamas Najimas; drauge su juo ėjo jo mokytiniai ir gausi minia. Prisiartinant jam prie miesto vartų, štai nešė iš jo numirėlį, vienintelį sūnų motinos, o ta buvo našlė; drauge su ja ėjo didelė minia. Pamatęs ją Viešpats, gailestingumo sujudintas dėl jos, jai tarė: Neverk. Ir jis prisiartino ir prisilietė neštuvų. (Tie gi kurie, nešė sustojo). Tuomet jis tarė: Jaunikaiti, sakau tau, kelkis. Numirėlis atsisėdo ir ėmė kalbėti. O jis atidavė jį motinai. Visus apėmė baimė, ir jie garbino Dievą, sakydami: Didis pranašas kilo mūsų tarpe, ir Dievas aplankė mūsų tautą.

pagedimą, kas sėja dvasioje, tas pjaus iš dvasios amžinąjį gyvenimą. Taigi darykite gera visiems, o labiausiai tiems, kurie yra iš tikėjimo šeimynos.

Nuotykis prancūzų kalėjime

Prancūzijoje kartą viena piktadarė buvo nuteista mirti. Kalėjime ji daug skaitė, daug galvojo, savo gyvenimo kelią naujai persvarstė, atsivertė ir darė rūpestingą atgailą. Nors laisvės ji neturėjo, bet ramybė į jos širdį grįžo. Už gerą elgesį bausmė jai buvo dovanota.

Prieš apleisdama kalėjimą ji dar prabilo:

“Dieve, bevelyčiau čionai pasilikti su Tavimi, negu eiti į pasaulį, kur gyvenau be Tavęs, jei aš vėl turėčiau gyventi be Tavęs...”

Gili tiesa: kalėjimas su Dievu širdyje yra lengvesnis, kaip laisvė be Jo.

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 4545 West 63rd Street, Chicago 29, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription: \$3.00 yearly in U. S. A. and Canada; Foreign \$4.00 yearly; 10c a copy. Editor: Rev. A. Ignotas, MIC.

"Viešpaties Angelo" malda

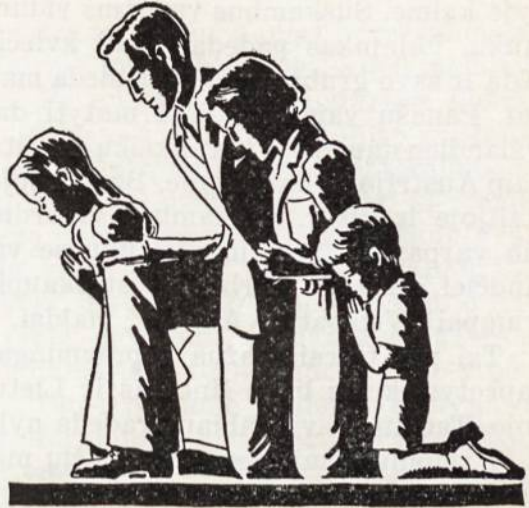
Kun. Aug. Steigvila M.I.C.

Šių metų vasario mėnesio 11 dieną Šv. Tėvas atidarė Liurdo jubiliejinius metus "Viešpaties Angelo" malda. Tuomi Šv. Tėvas norėjo pabrėžti šios maldos svarbą. Gegužės mėnesį kardinolas Clemente Micara, Šv. Tėvo Vikaras Romai, Marijos Didžiojoje Bazilikoje pasakė pamokslą apie "Dievo Angelo" maldos svarbą ypač šiuose jubiliejiniuose metuose, pabrėždamas šios maldos gilią prasmę krikščioniškame gyvenime. Baigdamas kardinolas išreiškė Popiežiaus mintį, kad ši malda tikinčiųjų būtų vėl atgaivinta ir kasdien visų kalbama.

Šio straipsnelio tikslas yra bent trumpai supažindinti mielus skaitytojus su šios gražios maldos istorija, jos gilia prasme ir jos svarba mūsų kasdieniniame gyvenime.

Visų pirma pažvelkime į "Viešpaties Angelo" maldos pradžia ir jos raidą amžių bėgyje. Nuo kada buvo pradėta skambinti Viešpaties Angelo varpais? Jau nuo viduramžių buvo vakarais skambinama varpais, kad priminti tikintiesiems Kristaus Įsikūnijimo paslaptį ir kad tikintieji melstųsi už taiką, Kristaus atneštą į mūsų žemę. Kiek vėliau buvo pradėta skambinti rytais, sveikinant Mariją kaip Aušros Žvaigždę. Varpais buvo skambinama anksti rytą saulei tekant. Kuomet vienuoliai pradėdavo kalbėti rytmetines maldas — Laudes. Didesnėse Lietuvos bažnyčiose irgi buvo išlikę paprotys: kiekvieno sekmadienio rytą po Viešpaties Angelo varpų giedoti Aušrinę ir Marijos valandas.

Vidurdienį skambinti Viešpaties varpais buvo pradėta tik XV-jo amžiaus antroje pusėje, popiežiui Kalikstui III valdant Bažnyčią. (1456 m.) Visų pirma buvo skambinama tik penktadieniais prisiminti Kristaus kančias; kiek vėliau kiekvieną dieną Marijos garbei. Septy-

nioliktame amžiuje vidudienio varpų skambinimas buvo žinomas visoje Europoje. Popiežiai "Viešpaties Angelo" maldą apdėjo atlaisais ir ragino ją kasdien kalbėti.

"Viešpaties Angelo" maldos prasmė yra labai gili ir graži. Ši malda prieš mūsų akis pastato patį didžiausią istorijos įvykį, gražiausią mūsų tikėjimo paslaptį: Kristaus, Dievo Sūnaus, tapimą žmogumi, jo Įsikūnijimą Marijoje. Dievo Angelo Apreiškimas Marijai yra toji pirmoji linksmoji Naujiena iš dangaus suvargusiai žmonijai. Nekaltoji Mergelė Marija visos žmonijos vardu priėmė Dievo Angelo pranešimą su giliausiu nusižeminimu, tardama: "Štai aš Viešpaties tarnaitė, teesie man pagal Tavo žodį." Ir nuo to momento Dievo Žodis tapo kūnu ir apsigyveno tarpe mūsų.

Garsusis italų tapytojas Fra Angelico įamžino šią tikėjimo paslaptį savo garsiajame Apreiškimo paveiksle, kuriame atsispindi nepaprastas Marijos nekaltumas, bet kartu ir jos didingumas. Kas yra matęs šį paveikslą, lieka sužavėtas. Kiek daug tapytojų ir muzikų yra įkvėpusi ši tikėjimo paslaptis. Net iš nekatalikų kaikurie poetai yra sėmęsi sau įkvėpimo iš šios paslapties.

Tapytojas Millet yra nupiešęs garsų paveikslą, kuriame jis atvaizduoja Viešpaties Angelo varpų momentą vidurdienyje kaime. Suskambus varpams vidury laukų, ūkininkas padeda į šalį kviečių pėdą ir savo grubias rankas sudeda maldai. Panašų vaizdą galima matyti dar ir šiandien daugelyje katalikiškų kraštų, kaip Austrijoje, Bavarijoje, Bretanijoje, Italijoje ir kitur. Suskambus vidurdienio varpams, darbininkai laukuose valandėlei sustoja dirbę ir susikaupia trumpai "Viešpaties Angelo" maldai.

Tai yra tikrai gražus ir prasmingas paprotys, kuris buvo žinomas ir Lietuvoje. Tačiau jis vis labiau pradeda nykti iš žmonių atminties. Didmiesčių mašinų triukšmas ir fabriku sirenų kaukimas pradeda vis labiau nustelbti varpų skambėsi, raginantį žmones bent valandėlei susikaupiti ir maldoje atnaujinti jėgas. Šių dienų darbas darosi todėl vis labiau mechaniškas, be dvasios ir be įkvėpimo, nes jam trūksta susitelkimo.

Visoje Sovietų valdomoje pasaulio dalyje varpų gaudėsi jau seniai yra pakeitusios milžiniškų ginklų fabriku sirenos, kurios primena žmonėms, kad jie yra pasidarę darbo vergai, kurie privalo kalti ginklus. Todėl jie sąmoningai iškabino bažnyčių varpus, kad daugiau jie nebeskambėtų ir nebeprimintų žmonėms apie Dievą, apie darbo palaimą taikoje ir ramybėje.

Kardinolas Fringsas prieš du metus, kalbėdamas Katalikų Suvažiavime Koelne, tarp kito pažymėjo, jog mes išgyvename vieną iš didžiausių krizių žmonių istorijoje. Ši krizė yra kilusi iš materializmo, kuris yra persimetęs ir Vakarų pasaulin. Kaip vienintelę išsigelbėjimo priemonę kardinolas siūlo grįžti atgal prie tikėjimo atnaujinimo, prie maldos, prie sakramentinio gyvenimo ir prie krikščioniškų papročių atnaujinimo šeimose ir viešajame gyvenime.

Šv. Tėvas šiais jubilėjiniais Liurdo metais kaip tik kviečia visus tikinčiuosius atnaujinti tą gražų paprotį, kasdien

su Angelo varpais sveikinti Dievo Motiną, prašant persekiojamai Bažnyčiai laisvės ir visai rusų tautai atsivertimo malonės. Kunigų maldose skaitome šią gražią Marijos antifoną: "Omnes haereses sola intermisisti in universo mundo", kas lietuviškai išvertus reiškia: "Tu viena sunaikinai visas erezijas pasaulyje". Šie žodžiai taikomi Marijai. Mes esame tvirtai įsitikinę, jog ir šį naują bedievybės pavojų pergalėsime tik su Dievo Motinos galingu užtarimu.

Labai charakteringa yra ir ta aplinkybė, kad Marija pirmą kartą Bernadetai pasirodė kaip tik vidurdienį. Taip pat gerai visi žinome, kad Marijos apsišaukimai Fatimoje prasidėjo kiekvieną kartą, kai skambindavo "Viešpaties Angelo" maldai. Iš to galime suprasti, kad Dievo Motina labai vertina šią maldą. Ta pačia proga Marija ragino dažniau kalbėti rožančių už nusidėjėlių ir Rusijos atsivertimą ir pažadėjo, jog "galutinai mano Nekalč. Širdis triumfuos".

Mes, lietuviai, kaip Marijos Žemės vaikai, ypatingu būdu esame įpareigoti melsti Dievą per Nekaltos Mergelės užtarimą, kad greičiau baigtųsi mūsų brolių ir sesių persekiojimas Tėvynėje ir atsiverstų Rusija. Todėl suvienykime savo kasdienines maldas ir savo kančias su maldom ir kančiom Tėvynėje likusių brolių, su maldom visų krikščionių pasaulyje, kad kuo greičiau Nekalč. Marijos Širdis triumfuotų virš visų jos priešų.

Priedas:

"Viešpaties Angelo" kalbėjimo būdas:
Viešpaties Angelas apreikė Marijai,
Ir pradėjo iš Šv. Dvasios; Sveika
Marija ir t. t.

Štai aš Viešpaties tarnaitė,
Teesie man pagal Tavo žodį; Sveika
Marija ir t. t.

Ir Žodis tapo kūnu,
Ir gyveno tarpe mūsų; Sveika Marija
ir t. t.

GARSESNĖS ŠVENTOVĖS NEW YORKO VALSTYBĖJE

Kasmet arti milijono žmonių aplanko šešias garsesnes katalikų šventoves New Yorko valstybėje.

Daugiausia lankoma Amerikos Kankinių šventovė, **Auriesville**, turinti labai gražią Mohawk Valley panoramą. Rektorius kun. L. Devaney, S. J., yra apskaičiavęs, kad nuo gegužės iki spalio mėn. atsilanko virš 400,000. Čia tarp 1642 — 46 m. buvo nukankinti pirmieji Amerikos misionieriai: Isaac Jogues, Rene Goupil ir John La Lande, kurie vėliau buvo paskelbti šventaisiais.

Šalia vingiuotų kalvų yra kryžiaus keliai, pastatyti ant kankinių krauju nulieto tako. Iš šventovės, pastatytos ant kalvos, matyti ramioji Mohawk upė. Šioje švč. Marijos Kankinių šventovėje gali tilpti 6000 žmonių.

Netoli nuo Auriesville, **Fondoje**, yra paminklinė šventovė jaunai indėnei, Katerinai Tekakwitali, kuri greit pasieks altorių garbę. Liepos 29 dieną, 1957 m. suėjo 300 metų nuo jos mirties. Ji yra vadinama "Mohawks lelija". Jos gimtajame kaimelyje buvo nukankinti pirmieji misionieriai. Čia yra ir indėnų muziejus. Ir šią vietą kasmet tūkstančiai žmonių aplanko.

Prie Buffalo, **Lackawanna**, yra švč. Marijos Pergalės šventovė — bazilika. Ją pastatė kun. N. Baker, vadinamas "vargšų tėvu". Manoma, kad esanti viena iš gražiausių Amerikos bažnyčių. Šalia yra pastatyta našlaičių prieglauda ir ligoninė. Maldininkų atsilanko apie 300,000 į metus. Kasmet pravedamos penkios iškilmingos novenos.

Ši šventovė yra pastatyta iš baltojo marmoro renesanso stiliuje. Nuostabiai gražus vidus. Ją pastatė architektas profesorius Romoje. Šią šventovę yra aplankę senatoriai, kongresmanai ir New Yorko valstybės gubernatorius A. Harriman.

Kita garsi vieta yra šv. Antano šventovė arti Peekskill, Hudsono slėnyje. Ji

priklauso vienuoliams pranciškonams. Kasmet ją aplanko apie 25,000 maldininkų. Be to, čia yra švč. Marijos Išpirkimo koplyčia ir šv. Kristoforo viešbutis, kuriame priglaudžiami visų tikėjimų, visų rasių ir spalvų benamiai. Ši vienuolyną įsteigė episkopas kun. Paul. Francis, kuris 1909 m. perėjo į katalikų Bažnyčią. Jis pradėjo religinę radijo programą, pavadintą Sveika Marija, transliuojama iš keturių šimtų radijo stočių.

Tame pačiame Hudsono slėnyje yra ir **Maryknoll**, misionierių centras. Nors ši vieta neturi šventovės vardo, vienok ją kasmet aplanko 50,000 žmonių. Ši

A. Durer'o Vokiška madona

vieta garsi muziejais ir Liurdu, originaliai imituojančiu Prancūzijos Liurdą. Jį pastatė garsus japonų menininkas prof. Kado. Prisimintina, kad tai buvo padaryta antrojo pasaulinio karo metu.

Gražiose Helderberg kalnuose, netoli **Altamont**, apie 17 mylių į vakarus nuo Albany, yra La Salette šventovė. Čia lankytojas pamatys jaudinančią istoriją, įvykusią mažame Prancūzijos kaimelyje, 1846 m. rugsėjo 19 d. Dievo Motina Marija apsiereiškė dviem pieme-

nėliam: Melanie Matthiew, 15 metų, ir Maxim Giraud, 11 metų. Švč. Marija sėdėjo ant didelio akmens ir karčiai verkė. Ji prakalbėjo piemenėliams, prašydama, kad jie pasakytų žmonėms, jog kris ant jų baisi baismė, jei nepames nuodėmingo kelio. Ji pažadėjo Dievo gailėstingumą, jei pasaulis gailėsis.

Pradėjo rinktis minios žmonių, įvyko stebuklingi pasveikimai. Vyskupas ištyręs stebuklus, įsteigė Švč. Marijos La Salette vardu misionierių ordiną, kurį patvirtino Popiežius Pijus IX, o Leonas XIII pastatė baziliką.

Šv. Pranciškos Ksaveros Cabrini šventovė yra New Yorko mieste, 701 Fort Washington Ave. Ji buvo vienuolė imigrantė, pirmoji Amerikos pilietė tapusi šventoji. Jos kūnas paguldytas po altoriumi, kurį kasdien lanko maldininkai. Šv. Prancišką Cabrini paskelbė šventąja Popiežius Pijus XII sausio 11, 1944.

Motina Cabrini įsteigė švenčiausios Širdies misionierės seseris, pastatė trisdešimt mokyklų, dešimt našlaitynų, šešis vienuolynus, šešias ligonines ir ketletą bažnyčių.

B. M.

“Aš neisiu išpažinties”

Kunigas De Smet, tarpe indijonų dirbęs misijonierius, gražiai nupasakojo vieną įvykį.

Pagal nustatytą tvarką, kunigas De Smet nuolat lankydavo savo misijų lauko kuopeles. Užtrukdavo du metus, kol kiekvieną kuopelę po kartą atlankydavo. Pamokinęs kurią kuopelę, pakrikštydavo kūdikius ir kitus tinkamai prisiengusius; kitiems dalindavo Komuniją. Prieš išvažiuodamas savo vietoje palikdavo vieną tinkamiausį iš kuopelės vyrą, kurio pareiga buvo sušaukti žmones rytmetinėms ir vakarinėms maldoms ir tam tikroms sekmadienių pamaldoms.

Po dviejų metų, sugrįžęs į vieną kuopelę, pradėjo klausyti išpažinčių tų, kurie sekančią dieną norėjo per Mišias priimti Komuniją. Išklauses visų atėjusių išpažinties pastebėjo, jog tas, kuri buvo palikęs savo vietoj, išpažinties neatliko. Misijonierius išėjo jo jieškoti. Suradęs tarė:

“Mano gerasis žmogau, laukiau tavęs klausykloje.”

Indijonas su pagarba, tačiau tvirtai, atsakė: “Aš neisiu išpažinties, Tėve.”

Kunigas krūptelėjo. Susirūpinęs paklausė: “Kaip tai — tu, kuriam pridera duot kitiems gerą pavyzdį, atsisakai atlikti savo pareigą?”

“Nėra reikalo išpažinties”, atsakė indijonas.

Pastebėdamas sumišimą misijonieriaus veide, pridūrė: “Ar Tėvelis mums nesakei, jog Jėzus Kristus, Dievo Sūnus, baisiai už mane ant kryžiaus numirė?”

“Taip. Sakiau.”

“Ir ar nesakei, jog Jis tai padarė dėl mano nuodėmių?”

“Taip.”

“Tėveli, jei kuris iš mano brolių iškentėtų nuplakimą už mane, ir jei prarastų ranką už mane, ar Tėvelis manai, kad aš daryčiau ką nors, kas jį įžeistų? — Ir kaipgi aš galėčiau papildyti nuodėmę, kai nuodėmė, pagal Tėvelio žodžius, yra vienintelis dalykas, kurs įžeidžia gerąjį Jėzų už mane ant kryžiaus numirusį. Tėveli, neturiu jokių nuodėmių išpažinti ir stengsiuos niekad jų nepildyti. Verčiau mirsiu negu nusidėsiu.”

Tik dabar gerasis misijonierius dasiprotėjo, jog stovi akivaizdoje švento žmogaus.

ATDARŲ DURŲ BAŽNYČIA

NEW YORKE, Penktoje Gatvėje, yra bažnyčia, kurios frontinės durys plačiai atdaros dieną ir naktį ir pro spalvotų stiklų langus spindi šviesa. Todėl ne vienas stebisi ir pats savęs klausia, kodėl taip yra?

Iš visų New Yorko reiškinių, nė vienas nebuvo švelnesnis, kaip Kristaus Dangun Žengimo Bažnyčia atdaromis durimis. Šioje bažnyčioje per 28 metus nepraėjo nė viena naktis be žmonių, ateinančių pasimelsti, pagalvoti, atrasti sau ramybę nakties valandose. Prieš keletą metų bažnyčios rektorius yra pasakęs: "Jei bent vienas žmogus per metus įeina į bažnyčią, durų atidarymas yra pateisintas".

Bažnyčia atdaromis durimis pagelbsti visiems. Neperseniai vyras su savo žmona atėjo pas rektorių. Jie abu yra buvę alkoholikai, bet apsidėję stengėsi pasigydyti. Jie nelankė bažnytinių apeigų, bet per septynerius metus, kada tik pajautė paslydimą pavojų, atėjo į bažnyčią atdaromis durimis ir tyliai užėmė vietas. Dabar jie sakė norį pasidaryti jo bažnyčios nariais.

Bet ši bažnyčia nėra tik dėl nusiminusių ar puolusių į desperaciją. Kiti, kurie ateina, yra didžiojo miesto naktiniai darbininkai.

Bažnyčia atdaromis durimis buvo atidaryta 1929 m. lapkr. 9 d. Ir nuo šio laiko ji ramina žmonių sielas. Bažnyčios rektorius, laikydamas specialias pamaldas, taria šv. Jono žodžius: "Ir šios durys neturi būti uždarytos dieną ir naktį".

Kartą, apie 11 val., rektorius pastebėjo spalvotą jauną porą, stovinčią pro bažnyčios duris besiveržiančioje šviesoje. Kai jis prie jų prisitartin, mergaitė paklausė, ar jis negalėtų pasakyti, ko

dėl taip vėlai atdaros bažnyčios durys? Rektorius paaiškino, kad jos yra visada atdaros ir, kad tos žvakės, kurias jie mato degančias ant altoriaus, dega dėl Kristaus, laukiančio kiekvieną valandą, kiekvieno žmogaus. "Tai reiškia ir mūsų", — su ašaromis akyse pratarė mergaitė. Jie buvo newjorkiečiai, pirmą kartą atvykę į šią bažnyčią palikę naktines užkepas. Bažnyčia atdaromis durimis buvo vienintelė vieta, kuri priėmė juos be jokio klausimo.

Laike depresijos bažnyčia atdaromis durimis buvo prieglauda alkaniems, benamiams žmonėms. Buvo paruošta vieta pernaktuoti, buvo pamaitinami bedarbiai. Ir šiandien bet kokie nelaimingieji gali gauti pagalbą: rektorate duodamos kortelės gauti maistą ir nakvynę.

Visais metais, kiekvieną valandą, dieną ir naktį, geram ar blogam ore, nerasite šios bažnyčios be žmogaus. Net jeigu bažnyčios rektorius ir nežino kas yra atsitikę atvykstančių į bažnyčią širdyse ir sielose, bet bažnyčia atdaromis durimis, be abejojimo, šiems žmonėms suteikia ramybę bei paguodą.

Kartą vienas prekybininkas pasakojo apie į šią bažnyčią vizitus, kada jo žmona sunkiai sirgo. Kiekvieną kartą eidamas į ligoninę lankyti žmonos, jis užeidavo ir į bažnyčią atdaromis durimis gauti sau stiprybės. Gi eidamas namo, jis užeidavo į ją ir vėl. "Bažnyčioje atdaromis durimis", sakė jis, "aš radau jausmą, kad mes einame abu su žmona".

Bažnyčios atdaromis durimis durys yra padarytos be užraktų. Tai reiškia, kad 20 amžiuje, didmiesčio širdyje, mums primena šv. Jono žodžius: "Atdaros durys, kurių joks žmogus negali uždaryti."

Jonas Vebras

Ašarojančios Marijos Syrakūzuose metinių proga

NUO ŠILUVOS IKI SYRAKŪZŲ

1957 metai buvo Fatimos metai; 1958 metai yra Šiluvos ir Liurdo sukačtiniai metai.

Marijinis pamaldumas be galo yra turtingas ir įvairus, greitas pagarbinti Tą, kuri yra tokia gera ir motiniška. Jau išauklėtas žmogus didžiai pagarbiai apsieina su savo žemiškąja motina, gi tikintysis Marijai pareiškia gyvą ir gilią meilę, nes švč. Marija to verta. Ji yra pilna žodžio prasme motina: Jėzaus motina ir mūsų motina. Kaip ir visos motinos, užmiršta skausmus, kuriuos joms suteikėme, o vien tik daro mums gera.

Šiluva, Fatima, Liurdas, Syrakūzai ir kitos marijaniškos vietovės — tai nepaprasti Marijos motiniško švelnumo ženklai. Tarpininkės titulas, kurį Dievas Jai patikėjo ir kurio svarbiausias tikslas nusidėjėlių išganymas, jai geriausiai tinka. Marija gerai žino, kas yra nuodėmė, nes ji matė Jėzų mirštant, kad nuodėmė būtų panaikinta.

Kiekvienas Marijos pasireiškimas žemėje turi tam tikrą tikslą. Šiluvoje ji verkė, nes matė didelius protestantizmo pavojus Lietuvai. La Salettėje — ji verkė dėl šventų dienų nepaisymo ir keiksmų, Liurde — prašė daryti atgailą, Fatimoje — maldavo daryti viską, kad baigtųsi brožudiški karai ir pažadėjo išvaduoti pasaulį iš žmogaus priešo — komunisto, jeigu bus pasišvenčiama jos Nekalčiausiai širdžiai. Syrakūzuose verkė dėl nusidėjėlių ir atkritėlių užkietėjimo.

Garsieji Marijos apsireiškimai tapo akstinu karštesnio jos garbinimo. Nesuskaitomos minios praėjo pro tų garsiųjų šventovių vietas ir kiekvienas ten gavo ir gauna dvasinio atsigaivinimo. Yra parašyta daug knygų apie tas šven-

Ašarojančios Marijos atvaizdas iš privačios vietovės perkeliamas į laikinąją šventovę

tovės ir bendrai apie Mariją, ir galima tvirtinti, jog "apie Mariją niekad nebus pasakyta per daug!" Gyvename sunkius laikus: mūsų tėvynė ir daug kitų kraštų neša sunkų nužmogėjusių bolševikų jungą, vėl, iš kitos pusės, gresia beveik visos žmonijos išnaikinimas baisiais atominiais ginklais, kurie karštligiškai kraunami į sandėlius. Kas mums belieka daryti? Ogi pasitikėti Marija. Ji visomet švelniai mums byloja: Nebijokite, pasitikėkite manimi!

Minėdami Ašarojančios Marijos Syrakūzuose metines, mes nuolat kartokime Lenkijos kardinolo Wyszinskio žodžius kuriuos jis pasakė aplankęs Syrakūzus: "Neverk, Marija, mes viską darysime, kad Tau netektų daugiau verkėti!"

M. Pls.

Augščiau žemės turtų

Edv. Šulaitis

JAU ANKSČIAU šioje vietoje buvo rašyta, jog vieni turtai, tuščia garbė nepadaro žmogų laimingu.

Dabar mes pažiūrėkime dar į keleta pavyzdžių, kurie sako, kad ne tuščioje garbėje ar turtuose glūdi šio gyvenimo tikslas.

Įdomus yra pasakojimas apie Makedonijos valdovą Aleksandrą ir jo susitikimą su vienu Azijos burtininku. Pamątes Aleksandrą bežygiuojantį su kariuomene, tas burtininkas nenusilenkė išdidžiam valdovui, o tik ranka parodė į žemę.

— Ką tas reiškia? — paklausė Aleksandras.

— Niekas neturi teisės, — atsakė

kartą užėjo į keistos išvaizdos žmogaus buveinę, kuri buvo ne kas kita, kaip talpi statinė. Joje gyveno žmogus tiek pasaulio turtus paniekinęs, kiek anas karo vadas jų troško. Tai buvo garsus filosofas Diogenas.

— Prašyk, ko tik nori, ir tavo noras bus patenkintas, — tarė karvedys, kuris turėjo jausmą gerbti mokslininkus.

— Na, tai neužstok man saulės! Tai yra mano vienintelis troškimas, — ramiai atsakė Diogenas.

Ir istorija sako, kad Aleksandras atsitolindamas galvojo, jog jis mieliau būtų Diogenu, negu didžiuoju valdovu Aleksandru. Jį paveikė Diogeno pavyzdys, nes tas žmogus, gyvendamas dide-

Jėzus mokosi
savo švento
globėjo amatą

burtininkas, — turėti žemės daugiau negu žmogui jos reikia. Tu skiriesi nuo kitų žmonių tik tuo, kad esi besotis; tu eini per žemes ir vandenį, nešdamas nelaimės, bet ir tu, pagaliau, numirsi, o tada tau užteks tik tiek žemės, kiek jos reikės tavo kapui.

Maži reikalavimai

Karo vado Aleksandro nesupykė šio burtininko karčios tiesos žodžiai, nes jie jam priminė jaunystėje girdėtą jo gerojo mokytojo pasakojimą, kuris skambėjo taip:

Vienas anksčiau gyvenęs karo vadas

liame skurde ir varge, jautėsi esąs tikrai laimingas.

Štai, rašytojas Young'as sako: "Geriau yra pigus grabas ir prastos laidotuvės po naudingo, nesavameilio gyvenimo, negu didelis mauzolėjus po savameiliško gyvenimo".

Kitas kūrėjas — Emerson'as rašo: "Ar gali būti kas nors malonesnio, kaip turėti mažai reikalavimų ir pačiam jais pasirūpinti".

Ne vien tik auksas žiba

Istorija pasakoja, kad karalius Midas būdamas gobšus prašė burtininko

padaryti, kad viskas, prie ko jis tik prisilies, pavirstų į auksą, nes tada jis galėsiąs jaustis laimingu. Karaliaus prašymas buvo išklaudytas, bet kada jo drabužiai, maistas, gėrimai, gėlės ir visi kiti daiktai, net ir maža dukrelė, kurią jis pabučiavo, pavirto geltonu metalu, jis meldė, jog tą aukso troškimo prakeikimą nuo jo nuimtų. Jis tada pajuto, jog daugelis kitų dalykų turi daug didesnę vertę, negu visas pasaulio auksas sukrautas vienon vieton.

— Nepripažįstu jokių didžiųjų žmonių, — kartą išsireiškė Volteras, — išskyrus tuos, kurie dirbo žmonijos naudai. Žmones vertinu ne pagal tą, ką jie turi, kokius medžiaginius turtus jie turi susikrovę, bet ką jie yra nuveikę.

Tikrasis žmogus

Rašytojas Orisson Svett-Marden savo knygoje "Gyvenimo mokykla" rašo:

"Ar vadini laimingu tą žmogų, kurio veido išvaizda, primenantį buldogą, aiškiai sako, kokių būdu jis įsigijo turtus — visada imdamas, o niekuomet neduodamas? Ar gali pavadinti jį žmogumi, kuris tokiu būdu išėjo į priekį, kuris pakenkė kitiems žengti pirmyn, kuris nustūmė kitus, norėdamas save iškelti viršūnėn? Ar gali būti turtingu tas, kuris kitus daro beturčiais? Ar gali būti laimingas tas, kurio kiekviename pasijudime matosi šykštumas taip aiškiai, kaip badas ant vilko pilvo?"

Ir tikrai: kas yra turtai ir tuščia garbė, jeigu jie yra nuogi, neparemti augštesniais tikslais — dora, meile, artimui patarnavimu.

— Ar turtai gali duoti laimę? — klausia mūsų augščiau minėtas Young'as ir toliau rašo, — Apsidairyk aplinkui ir pamatysi linksmą elgetą.

Nelė Mazalaitė

SPIEČIUS

SENASIS ūkininkas buvo atkaklus iki neprotingumo. Taip kalbėjo ne tik tai tie, kurie buvo jo ir visos mūsų šalies priešai, bet ir jo paties sūnus. Visi aplinkiniai kaimai ir vienkiemiai krito į kolchozus, o jis vienas kartojo:

— Ne.

Ne, sakė jis, kai buvo geruoju raginamas ir grasinamas. Atrodė, kad jis stovi savo sodybos viduryje iškėlęs rankas augštin ir laikė griūnantį dangų, — taip kalbėjo jam sūnus, kuris bijojo, jog tėvo atkaklumas baigsis liūdnai.

— Kaip gi kitaip? — klausė sūnus, — ką galima padaryti prieš svetimuosius, kurie turi jėgą, o joks savas žmogus neturi teisės? Bet senis kartojo ir kartojo:

— Aš negaliu.

Jis negalėjo matyti, jog atiduoda bendrai pražūčiai žemę, kurią iš kartos

į kartą dirbo jo kraujo žmonės, į kurią kreipėsi tuo žodžiu: mūsų. Į ją ateidavo geros giminės marčios, jai valdyti gimdavo sūnus, jos gailėti, atsiminti su ilgesiu, nutekėdavo svetur dukros. Tos tėviškės jis negalėjo atsižadėti, kaip nebūtų užrašęs savo sielos nelabajam.

Ir dar. Dar buvo vienas dalykas, kuriuo didžiavosi gal daugiau negu paveidima tėviške, dalykas, kurį jis pats įvedė į namus, pradėjęs valdyti ūkį: bitynas. Nuo pat jaunystės jis buvo įsimylėjęs, kaip mergaitės balsą, bičių atsibudimo dūzgesį — tada jam buvo tikrasis pavasaris, jas išgirdus. Jų gyvenimo išmintis, jų darbštumas — jam buvo paguoda, žaidimas ir pavyzdys. Iš dviejų senoviškų kelmų, kurie skurdė tėviškėje, per savo valdymo laiką jis paaugino jų didelę bandą — kaip jis vadino, nes, tikrai, juk tie šviesūs aviliai, ganėsi sode, tarsi gelsvos avys. Jie buvo grožis

ir pelnas namams, malonus rūpestis ir tikslas, ir dabar viską atiduoti valkatų žiniai? — Jis negalėjo.

Iki vieną kartą jiems nusibodo raginti ir jie padarė tai, ką padarė — paėmė. Viską paėmė ir savininkui liepė išeiti iš Jo namų, nes jis buvo priešas ir nedorėlis — paskelbė jie.

Šią naktį jis praleido labiau gedėdamas negu per visas šiuose namuose vykusias laidotuves. Ir aušroje buvo priėmęs sprendimą, lyg nuteisęs pats save: jis pasiprašė priimti jį į kolchozą. Jis palūžo ir nusižemino, tačiau jis negalėjo atsiskirti nuo savo žemės, jis turėjo būti arti, kad kaip motina girdėtų verkiant ją.

Taip, jis pasiprašė, kaip buvo prašęs ir kiti, buvę ūkininkai, tačiau jį išjuokė: — Priimti? Kaip jis drįso prašytis priimti? Ką jis begalėjo įnešti į bendrą dalį? Juk jis liaudies priešas! Juk tai, ką jis manėsi turėjęs, taip jau buvo tapę visų, teisingai atimta. Jis pavėlavo, jis neparodė geros valios — jam nebuvo čia vietos.

Jis pats juto savo dvasioje, kad nukrito, visiškai žemai: jis maldavo, kad jį priimtų — tegu jau ne kaip lygų, tegu skiria bet kokį darbą, menkiausią — jis tikrai norėjo būti čia, kur jo žemė — nors kaip kalėjimo sargu prie jos durų. Be to, juk pavasaris, jo bitynas gyvena dideliu gyvenimu, jis turi būti nors tokiam nuotolyje, kad girdėtų grįžimą sklidinusi medaus indus nešančių bičių keliavimą. Jis kalbėjo jiems, jog niekas kitas negali nusimanyti apie tai, kaip gis, jeigu visame kolchoze nebuvo jokio bitininko — ar jie nori pražudyti tokį naudingą dalyką? Tačiau jie tarė, jog ne jis čia duoda nurodymus, liaudis viską moka, štai kaip tiktai tam reikalui yra pasisiūlęs ištikimas darbo žmogus, kuris iki šiol buvo priverstas, gindamosi nuo bado, lupti nuo gaišenų odas, kurių nenorėjo liestį išlepti miesčionys ar ponai. Taigi, jam, maištininkui, nėra čia vietos su doraisiais, vistiek, ar lakintų šunis, ar rautų akmenis — tegu jis eina iš čia, ir ko toliau.

Nelė Mazalaitė

Kur gi jis turėjo eiti? — svarstė senasis ūkininkas. Jis nesiklausė sūnaus patarimo, jog saugiausia tikrai pasitraukti toliau. Ne, kur jis nueis, kad tartų sau: namai mano? Jis įsirausė į šiaudų kūgį savo buvusioje sodyboje ir žadėjo jog nesikels iš čia, nors jį šakėmis pervertų. Sūnui gi tarė, jog, tikrai, tegu tas mėgina, tokiam jaunam amžiuje, jis dar gali kur nors prigyti.

Naktį juos pažadino. Tai ne priešai, tai tie, kur gera linki ir saugo kitus kiek įmanydami — jie patys neturėjo kitų namų, kaip tiktai mišką ir slėpynes. Jie žinojo daug ką, ko šiaip sau žmogus troboje nežino, nes jie visur turi savo akis ir ausis — jie žinojo, jog ūkininką ir jo sūnų suims dar tą pačią dieną, kaip nerimo kėlėjus — ir jie atėjo perspėti ir gelbėti. Šiame ūkyje jie daug kartų buvo radę sau priebiegos ir maisto, net medus iš šio bityno saldino nekartą jų valgi — nenuostabu, kad dabar jie norėjo gražinti viešnagę. Kietą ir pavojingą, tačiau su savais ir ištikimais.

— Ne, — kalbėjo senis susijaudinęs, — ne. Jūs esate tikrą žmonės, ir užtat pavedu jums savo sūnų, kad išliktų ir pats gerą darytų kitiems, kaip jūs. Bet aš neisiu niekur, aš pasiliksiu kur buvau Viešpaties įdiegtas. Tegu numirsiu čia, su savo augintais javų šiaudais.

Bus daugiau

Klausimai ir atsakymai

Kiek laiko reikia skirti kryžiaus keliui (stacijoms) apeiti? Ar ėjimas tik viena bažnyčios puse arba viduriu yra užtenkamas stacijoms apeiti? Kur reikia žiūrėti, einant stacijas: į altorių ar pačias stacijas?

J. Sab.

Nėra nustatyto laiko, kiek reikia skirti, einant kryžiaus kelią. Galima apeiti per kelias minutes; galima tam skirti net valandą, mažiau ar daugiau. Tik vienas dalykas yra būtinas — mąstyti kančią. (Žiūr. "Laikas", 1958. VI. 21, Nr. 25).

Nėra taip pat nustatyta, kaip eiti nuo vienos stacijos prie kitos. Užtenka, kad nebūtų stovima vietoje, o būtų paleiui einama nuo vienos stacijos prie kitos, jei privačiai eina jas vienas.

Kur reikia žiūrėti, einant stacijas. Bažnyčia yra palikus laisvę kiekvieno pamaldumui. Jei kokioje nors maldaknygėje yra nurodytas tam tikras būdas, tai yra tik kaip patarimas.

Kas yra tie Marijonų bendradarbiai (Garbės nariai), už kurių mirusių vėles "Laive" skelbiama, kad bus atlaikytos dvejios šv. Mišios? Ar tai yra tie patys, kurie priklauso Katalikų Akc. fondui ar kiti?

J. Sab.

Marijonų bendradarbiais gali būti kiekvienas vyras ar moteris, kurie savo maldomis, darbu ar aukomis pagelbsti Marijonų Vienuolijos darbuose. Kas daug yra pasidarbavęs arba įstodamas paaucioja bent \$100.00, yra skaitomas garbės nariu. Drauge galima priklausyti ir kitoms draugijoms bei brolijoms.

Ar tai tiesa, kad Kat. Bažnyčia yra įsteigta 1870-90 metais? Juk jau pirmaisiais amžiais krikščionys Romoje buvo deginami ir atiduodami liūtams?

O. S.

Bažnyčią įsteigė patsai V. Jėzus, gyvendamas šioje žemėje. Apaštalai ir jų mokiniai sudarė pirmąsias krikščionių bendruomenes įvairiuose kraštuose. Bažnyčia iki šiol vis auga, skelbiant

Kristaus mokslą visame pasaulyje. Tais metais, kuriuos Tamsta mini savo klausime, galėjo susidaryti kokia nors vietinė katalikų parapija.

Kodėl popiežius yra vadinamas Šventuoju Tėvu? Kaip galima, dar nemirus, šioje žemėje žmogų vadinti šventuoju?

O. S.

Tas gražus pavadinimas (Šventasis Tėvas) yra tik pagarbos vardas, kuris dar nereiškia asmeniško šventumo. Pirmaisiais krikščionijos amžiais visi krikščionys būdavo vadinami šventaisiais. Šv. Povilas apaštalas tai mini savo laiškuose, pav. laiške Pilypiečiams (4, 21 - 22) skaitome: "Pasveikinkite visus šventuosius Kristuje Jėzuje. ...Sveikina jus visi šventieji". Kiekvienas krikščionis Jėzus Kristaus vardu apkrikštytas yra Jo brolis ir pašauktas būti šventu.

Mano sūnus gyvena Baltgudijoje ir yra padaręs metrikaciją su pravoslave. Norėtų susituokti Katalikų bažnyčioje, bet ten nėra, o į Lietuvą negali parvažiuoti. Ar jis kaip katalikas gali imti šliubą provoslavų bažnyčioje? Prašau paaiškinti "Laive".

V. M.

Katalikams yra draudžiama tuoktis (imti šliubą) nekatalikų bažnyčiose. Jei nepaisydami šio draudimo ten susituoktų, tai tuo pačiu užsitrauktų ekskomuniką. Pagal Kat. Bažnyčios įstatymus galima teisėtai susituokti tik tai prie vyskupijos valdytojo, savo klebono ir jų pareigas einančių arba prie jų įgaliotinių bei tremtinių teisėtų kapelionų, dalyvaujant dviem liudininkams. Tačiau Bažnyčia išimtiniais atvejais, pav. mirties pavojuje arba kada negalima laike vieno mėnesio pasiekti kunigą, turint iš to didelių nepatogumų, leidžiama tuoktis tik prie dviejų liudininkų. Vėliau, jei sąlygos leis, sutuoktiniai pasirūpins gauti katalikų jungtuvinį palaiminimą.

(Kun. J. Sakevičius, M.I.C. yra naujas Klausimų ir Atsakymų skyriaus redaktorius — R e d.).

Su mūsų bendradarbiais

AUKOS NAUJAM MARIJONŲ KNYGYNUI CHICAGOJE

Prie naujo TT. Marijonų knygyno įrengimo savo aukomis prisidėjo šie Laivo Skaitytojai:

Elzbieta Blass, Detroit, Mich. \$3.00; Mrs. S. Sanvaitis, Rockford, Ill. \$5.00; Matthew Lisauskas, Northlake, Ill. \$5.00; J. Sulskas, Guantanamo Bay, Cuba \$10.00; Mrs. Elisabeth Siratovich, Chicago, Ill. \$5.00; Mrs. Petronelė Banavičienė, Chicago, Ill. \$20.00; Mrs. Tekla Sipavičius, Chicago, Ill. \$5.00; Nick J. Jodka, Lawrence, Mass. \$5.00; Mrs. B. Miciunas, New Britain, Conn. 10.00; Antanas Skudzinskas, Dorchester, Mass. \$1.00; Cecilia Ramanuskas, Chicago, Ill. \$5.00; Barbora Pocius, Brooklyn, N. Y. \$2.00; Viktorija Švinkauskienė, W. Frankfort, Ill. \$1.00; Pranas Naviskas, New Britain, Conn. \$10.00; Agota Žvingilienė, Chicago, Ill. \$5.00; Mrs. V. Jančius, Naugatuck, Conn. \$5.00; Mrs. B. Peppers, Chicago, Ill. \$1.00; Mrs. E. Pajaujienė, Tuscarora, Pa. \$100.00, Barbora Vaisnoras, Worth, Ill. \$10.00 Antanina Augaitis, Chicago, Ill. \$2.00; Ad. Stulginskas, Cicero, Ill. \$10.00; Jonas Mockus, Oakville, Conn. \$7.00; J. ir O. Kazragiai, Chicago, Ill. \$5.00; B. Benediktavičius, Toronto, Ont. \$2.00; F. Vendzelis, Chicago, Ill. \$5.00; Mrs. M. Pavinksnis,

Omaha, Nebr. \$10.00; Antanina Majauska, So. Boston, Mass. \$20.00; S. Paškauskas, Waukegan, Ill. \$5.00; Pepper Family, Chicago, Ill. \$1.00.

Liepos 19 d. fonde buvo \$69.00. Šiandien paskelbtos aukos sudaro \$275.00. Taigi knygyno Fondo izde dabar turime \$344.00 Žinoma tai dar toli nuo \$2,000.00, mūsų tikslo. Bet nenusimename, tiktai kviečiame tuos skaitytojus, kurie dar nesuspėjo prisidėti prie mūsų vienuolyno knygyno įrengimo, atsiliepti į mūsų prašymą nors maža auka. Knygynui aukų sezonas dar nesibaigia!

Reiškiame nuoširdžią padėką visiems geriesiems aukotojams, kurie taip maloniai atsiliepė į mūsų atsišaukimą Laivo skaitytojų vardu įrengti TT. Marijonų Knygyną. Miegamų kambarių įrengimo vėjus pasisekė. Esame tikri, kad ir knygyno įrengimas pasiseks, nes žinome, kad Laivo Skaitytojai visuomet buvo nuokirdūs mūsų visiems reikalams. Kiekviena auka, nors ir mažiausia, su dėkingumu bus priimta, o už aukotojus meldžiamės kiekvieną dieną savo bendrose maldose ir Šv. Mišiose.

Ačiū visiems aukotojams. Dievas jums teatlygina gausiai.

Jūsų Redaktorius

Padėka

Nuoširdžiai dėkojame visiems, kurie š. m. liepos 13 d. prisidėjo darbu ar aukomis prie Marijonų Seminarijos rengiamo pikniko. Ypatingą padėką reiškiamė tiems mūsų Bendradarbiams, kurie aukojė savo brangų laiką, dirbdami prie būdų, būtent iš Bridgeporto: Elzbietai Samienei, Uršulei Petraitis, Ben ir Onai Mažeikams, Marijonai Jaunieinei, Stellai ir Adolfui Kaulakiams, Sophie Shemaitis, Mary Wodman ir Joanai Želvienei; iš Brighton Parko: P. Skrabutienei, E. Vienžindienei, B. Strumskienei ir E. Garlavičienei; iš Cicero: P. Za-

karienei, A. King, J. King ir E. Ramašauskienei; iš Melrose Parko: Stellai Schultz, K. Kantautas, J. Domas, Jarienei, R. Vitkienei, O. Utarienei ir Jonui Utarui; dirbusiems prie virtuvės iš Marquette Parko: Dubinskienei, T. Kilienei su vyru, Druktienei, Aglinskienei, Žukauskienei, Šaučiūnienei, Geraltauskienei, Sipavičienei, Linkūnienei ir Samuolienei. Visoms ir visiems teatlygina Dievas už jų nuoširdų atsidavimą ir pasiukojimą bendram darbu.

Marijonų Seminarijos Vadovybė

žinios iš lietuviškojo pasaulio

• **Solistas Stasys Baranauskas** rugp. 23 d. laimėjo finalines varžybas Chicago Tribune muzikaliniame festivalyje. Dramatinis tenoras dainavo Soldier Fielde prieš 72 tūkst. žmonių. Iškilnės buvo transliuojamos per radiją. Chicago laikraščiai sekmadienio laidose su nuotraukomis plačiai aprašė sol. S. Baranausko laimėjimą, pažymėdami aiškiai lietuvių, Lietuvą. Po dainavimo Soldier Fielde, jis buvo pakviestas pasikalbėjimui per radiją. "Kur Jūsų namai?", paklausė komentatorių, pradėdamas pasikalbėjimą. "Mano namai — Lietuva", atsakė Baranauskas. Solistas pirmąsias vietas laimėjo dainuodamas ariją iš Verdi operos "Aida". Teisėjų sprendimas buvo vienbalsis. Baranauskas yra pakviestas dainuoti televizijoje New Yorke, Chicagoje ir kitur.

Solistė Aldona Stempužienė, gyvenanti Clevelande, tame pačiame festivalyje laimėjo antrąją vietą mezosopranų grupėje.

• **Prel. I. Albavičius** rugp. 24 d. atliko Šiluvos koplyčios pamatų prakasimo apeigas pas saleziečius.

• **Birutės kalno koplyčia** Palangoje paversta skaitykla. Čia besigėrint jūros vaizdais galima pasiskaityti laikraščių ir žurnalų. Iš Birutės kalno papėdėje bu-

vusio Liurdo tėra likusi tik ola, bet yra paminklinis akmuo su užrašu "Tau Birute". Prie šio paminklo visada yra iš lauko gėlių nupintų vainikų. Tuo pasirūpina vasarotojai.

• **Kun. Antano Čepanio** tėvelis, Antanas Čepanis mirė rugp. 20 d. Michael Reese ligoninėje Chicagoje. Marija ir a. a. Antanas Čepanis yra stambūs gerų darbų rėmėjai.

• **Dr. Antanas Maceina**, šiuo metu profesoriauja Freiburgo universitete, Vokietijoje, su dideliu pasisekimu. Po Šalkauskio jis yra vienas žymiausių lietuvių filosofų. Tai mokslininkas kuris kovoja už geresnį pasaulį pagal Kristaus dvasią. Jis parašęs daug rimtų veikalų lietuvių ir vokiečių kalbomis. Vienas, kuris kiek lengvesnis tai apie šv. Pranciškų Asižietį, "Saulės giesmė", mes patartume perskaityti jį ir mūsų skaitytojams. Čia jį minime, nes kaip tik šįmet sueina 50 m. jo amžiaus sukaktis. Ilgiausių metų!

• **Lietuvos Bažnyčia Briuselio parodoje.** Lietuvos pasiuntinybė prie Šventojo Sosto praneša:

"Lietuvos pasiuntinybė prie Šventojo Sosto džiaugiasi, galėdama pranešti, kad Lietuvos Bažnyčia, kaip ir kitų pavergtųjų tautų bažnyčios, bus atstovaujama Civitas Dei paviljone Tylos Bažnyčios skyriuje.

Techniškas eksponatų paruošimo darbas jau pradėtas vykdyti.

Ta pačia proga pažymėtina, kad Briuselio pasaulinės parodos lietuviams lankytojams bus duota proga priėti išpažinties savo gimtąja kalba".

• **Kun. dr. Vytautas Balčiūnas** savo kunigystės 25 m. jubilėjų minėjo liepos 27 d. šv. Jurgio parapijos bažnyčioje, Clevelande, Ohio. Kun. V. Balčiūnas yra Romos Lietuvių šv. Kazimiero kolegijos dvasios vadas, dabar lankąs JAV.

žinios iš katalikiškojo pasaulio

• **Liurde** vienas italas neseniai pasiūlė nešioti ligonius. Be jokių formulų jis užsidėjo neštuvų virves ir dirbo dvi dienas. Jam išvykus, sužinota, kad tai buvo admirolas Perissinolli Bionni.

Gegužės pradžioj kitas ligonių nešiotojas buvo Belgijos karaliaus karinis patarėjas.

• **Lenkijoje** vis sunkiau darosi. Maskva spaudžia Gomulka, o Gomulka spaudžia katalikus. Sovietų "Zvezda" laikraštis kaltina Lenkijos rašytojus, kad jie nutolę nuo sovietinio realizmo ir garbina "supuvusį" vakarų dekadentizmą.

Maskva ir religijos srityje spaudžia Lenkiją, kad ji kovotų su katalikų bažnyčia. Lenkijos komunistų laikraštis "Tribuna Ludu" rugpjūčio 16 val. ėmė kaltinti Katalikų Bažnyčią, kad ji kurstanti gyventojus laužyti valstybės įstatymus. Kokiū būdu kurstanti? Ogi smerkdama civilinę santuoką, divorsus, gimimų kontrolę ir tt.

• **Popiežius Pijus XII** prašo vakarinės Vokietijos katalikų pagelbėti maldomis ir materialiai rytinės Vokietijos katalikams, kurie gyvena po komunistine sprespauda.

• **Sveiksta kardinolas.** Kardinolas Thomas Tien, Peipingo miesto katalikų arkivyskupas, sveiksta po sužeidimo susidūrus automobiliui ir sunkvežimiui. 66 m. amžiaus vyskupas buvo sužeistas prieš porą savaitių. Jis yra gavęs politinio tremtinio teises Amerikoje, kai raudonieji jį ištrėmė iš Kinijos. Kardinolas Vokietijoje lanko katalikų įstaigas.

• **Anglikonai rūpinasi šventaisiais.** Anglikonų vyskupų konferencijoje Lambeth, Britanijoje, dalyvavo virš 300 vyskupų iš įvairių kraštų. Svarstomų klausimų eilėje buvo ir naujų šventųjų pripažinimas. Anglikonai pripažįsta ka-

talikų šventuosius, kurie buvo kanonizuoti prieš reformaciją. Pastaruoju laiku jų tarpe kilo susidomėjimas naujų šventųjų kanonizacija. Pvz. Kanados anglikonai kandidatais į šventuosius laiko vyskupą misionierių Bompas, vysk. Ch. Inglis ir J. C. Patterson, nukankintą 1871 m. misijų kraštuose.

• **"Nufotografavo" Kristų ir apaštalus.** Conrad Hilton viešbuty Chicagoje yra fotografijų paroda. Čia išstayta ir paveikslų rinkinys: Kristus ir 12 apaštalų, padarytas Sune Richards. Ji aštuoneta metų jieskojo tipų, kurių nuotraukos galėtų vaizduoti apaštalus ir Kristų. "Petra" ji atrado Milwaukėje, tramvajuje; Matą ir Jokubą pavaizdavo tas pats asmuo, pensijon išėjęs sąskaitybinkas. Judui parinko savo pažįstamą aktorių, o Kristų vaizduoja dvasininko nuotrauka.

• **Vietoj Markso šv. Raštas.** Pranešama, kad Vengrijoje buvo pakviestas į fabriką pasakyti socialistinę kalbą žinomas vengrų kompozitorius Zoltan Kodaly. Kaip praneša Vienos katalikų agentūra Kathpress, kompozitorius fabriko salėje išsitraukė šv. Raštą ir pradėjo skaityti. Darbininkai didžiausioje tyloje laukė, kad kompozitorius bus tuoj pat areštuotas, tačiau jis baigė skaityti šv. Rašto ištrauką ir išėjo iš salės.

• **124 maldininkų grupė** iš Italijos ir 11 kitų valstybių per paskutinįjį mėn. aplankė Ašarojančią Mariją Syrakūzuose. To garsaus atvaizdo kopijos daugelio bažnyčių yra išsirašomos iš Sicilijos ir iširengiamos pagarbiose vietose. Tokį atvaizdą galima užtikti daugelyje itališkų bažnyčių, o Marquette Pake turi ir airiai šv. Andrijono bažnyčioje bei Marijonų ūkio koplytėlė ties Hinsdale, Ill., kurią savaitgaliais, lietuviai iškylaudami gausiai lanko.

MARIANAPOLY PAS T. T. MARIJONUS

1958 m. rugsėjo 7 d. Thompson, Connecticut

rengiama

JUBILĖJINĖ MARIJOS ŠILINĖS ŠVENTĖ

Paminėti 350 metų sukakčiai nuo Švč. P. Marijos apsireiškimo Šiluvoje
ir 100 metų Liurde.

šventės tvarka:

- 11 val. Šv. Mišias celebruos J. E. Norwich vyskupas Bernard J. Flanagan, D. D.
- 3 val. p. p. Švč. Sakramento adoracija ir procesija.
- 5 val. Akademija.

Visi lietuviai maloniai kviečiami šioje šventėje dalyvauti.

Rengimo Komitetas